

Farssi jatkuu

Kirakan Kesäteatteri on tukeutunut farssiin neljänä viime kesänä. Sitä ennen oli Huovista, Tšehovia, Paasilinnaa ja Tervoa, joita ei mitenkään voi lukea farssin piiriin. Ilmeisesti hulluttelu kantaa kesäteatterissa paremmin. Helpompaa se ainakin on.

Tanskalainen kirjailija Line Knutzon on uusi tuttavuus Kirakassa. Muualla Suomessa hänen näytelmiään on toki esitetty. Tämänkesäinen Rakentajat-näytelmäkin (Håndvaerkerne) on mennyt useissa paikoissa ja myös muilla nimillä kuten ainakin Remonttijengi, Remontti ja Urakkaporukka.

Kirakan näytelmä alkoi vähän sekavasti. Alussa ei oikein tiennyt, missä tai mihin mentiin. Aurinko porotti silmiin. Repliikit kuuluivat huonosti. Ilmeisesti vain yksi näyttelijöistä käytti mikrofonia. No, homma rupesi pian selviämään. Rakennusurakasta oli tulossa pannukakku.

Pomo Penan sanoja mukailten ongelmatiikkaa riitti. Puuttui niin eristysverstasmittari kuin lamppulevitinkin. Tarvittiin kiireesti megöriä. Konvektiouunin paikasta kiisteltiin. Lopulta rakenteista paljastui kiviruttoa. Kokenut kääntäjä Liisa Urpelainen on löytänyt paljon mukavia termejä. Joskus Penan selityksiä kuunnellessa mieleen tulivat Jope Ruonansuun venkoilut.

Uutta oli rakennusporukan työtä kuvaava hauska mimiikka mukavan musiikin tahdissa. Oikea rakennusmies saattoi niistä pahoittaa mielensä. Ensin tuntui, että näytelmän tarkoitus oli tehdä pilaa rakentajista, mutta ei kai se niin mennyt. Pila tehtiin enemmänkin harmaasta taloudesta ja sen mukanaan tuomista huuhaaporukoista. Ja niiden ”työ” se joskus vasta arjen farssia onkin.

Jossain Kainuun puolella raksalaisia oli houkuteltu katsomaan tätä näytelmää alennuksella, viidellä eurolla, mikä nyt ei välttämättä tunnu kovin fiksulta.

Kuinkahan monta kesää on kulunut siitä, kun Jyrki Nurmi ei näyttele Kirakassa. Nyt hän puuhasi taustalla. Onkohan kestonäyttelijästä helpottavaa vai kiusallista huomata, että homma pyörii ilman häntäkin. Sen sijaan Arvo Malinia Kirakka tarvitsee! Nyt hän esitti oikeasti omaa hommaansa – ja suvereenisti.

Pääpari Taija Jokilehto ja yhä vaan juoksuaan parantava Kimmo Lehto pärjäisivät mukavasti. Joskus oli vaan vaikea kuulla heidän repliikkejään, mistä kuulin väliajalla myös muilta samantapaisia mielipiteitä.

Kaartista parhaiten osansa hallitsi äitiä esittävä Paula Lehtinen. Hänen eleistään huokuu pitkä kokemus, ja hänen puheensa on hyvin selkeää. Lehtinen toimii kuin kouliintunut ammattinäyttelijä, joka pystyy puhumaan yleiskielellä luontevasti ja vivahteikkaasti.

Mainitsin jo hauskat mimiikat musiikin tahdissa. Rohkealta tuntui myös, että farssiin oli uskallettu valita kestäväää klassista musiikkia Mozartista Prokofjeviin. Rakennusporukan hoono soomi ja monkeyenglish toimivat myös hyvin.

Jatkan jankuttamista ja lopetan tämänkin kolumnini toteamukseen, että kaipaen Kirakan ehdotonta ykköstä, Dario Fon Perhoshiirulia. Vaikka siitä on jo kulunut viitisentoista vuotta, sen vaan muistaa. Näytelmä hurmasi katsojat ja sokeerasi paikalliset moraalinvartijat.

pajen